

COLA KURT OG DEN FUNKY FE MONA

En helt almindelig mandag morgen vågnede Kurt, og som sædvanlig syntes han, at det var alt, alt for tidligt. "Hvis jeg selv kunne bestemme", tænkte Kurt, "så ville jeg gøre det til lov, at alle børn først måtte vågne klokken 9 i hverdagene. Klokken 6.30 er alt for tidligt." Kurt var godt klar over, at far måtte have været inde og kalde på ham mindst en gang, ja, måske ovenikøbet tre gange. Så var det med at komme i tøjet før far, han lå endnu under den varme dyne. Ellers ville far måske transformere sig om, så hans hoved blev til en rød vred tomat, sådan plejede det at være. "Hvis jeg selv skulle bestemme, så skulle det være forbudt at råbe ad trætte børn." tænke Kurt.

Kurt cyklede afsted i skole lige efter morgenmaden. Planen var at komme til at spille bordtennis med de andre fra klassen, før de skulle have dansk i første time. De fleste af drengene fra 3.B var kommet, da Kurt nåede frem. Allan og Christian var i gang med den første kamp. Kurt gik hen til de andre og råbte: "Helle for at spille...", men længere nåede han ikke, for i det samme faldt han, lige så lang han var. Et spark over skinnebenet var lige, hvad Kurt havde fået. Nu hørte Kurt latter, og da han vendte sig om, så han Tim og Hassan, der nu skreg af grin, mens de pegede på ham. "Nå, Cola Kurt – kan du ikke gå på dine ben, skal mor komme og hjælpe dig, ha, ha, ha." Flere af de andre fra klassen begyndte også at grine sammen med Tim og Hassan.

Nu bankede Kurts hjerte så hurtigt, at han næsten ikke kunne få vejret, og han mærkede sine negle skære sig ind i håndfladen, da han knyttede hænderne. Et brøl sprang ud af hans mund, og han styrtede lige imod Tim og Hassan og gav Tim et hårdt slag lige i maven, så Tim sank om på gulvet. Hassan stak i løb, og Kurt greb fat i den nærmeste stol og kastede den af alle kræfter efter Hassan, der nu var på vej mod døren. Stolen ramte gulvet med et gigantisk brag, og som om den ikke havde fået mere end nok af den tur, kurrede den nogle meter og røg lige ind i Marias ben. Maria satte straks i et hyl, og i samme nu kom deres klasselærer Helene ind ad døren.

Kurt skreg af raseri: "AAAAAHHHHHHH!", og han slog nu vildt omkring sig. Et stramt greb om armen fik i samme nu Kurt til at se op, og han mødte Helenes vilde ansigt, der kom nogle lyde ud af hendes mund, som Kurt ikke forstod, men gal var hun. "Slip mig, din møglærer, din idiot!" skreg Kurt. Det eneste, han ville, var bare at komme væk. Men Helene var der endnu, og pludselig mærkede Kurt, at en langt større hånd greb fast om hans anden arm, og Kurt vidste, at hans ønske om at komme væk ikke ville gå i opfyldelse. Nu græd Kurt, og de slæbte ham over mod kontoret. Gennem tårerne kunne Kurt se hans klassekammerater sprede nyheden ned ad gangen til de andre i klassen.

"Sidste nyt: Kom og hør det. Cola Kurt har tæsket Tim, smidt en stol efter Maria, truet Hassan, og råbt møglærer og idiot til Helene. Har I hørt det? Nu skete det igen: Cola Kurt spruttede over. Denne gang eksploderede Cola Kurt med et ordentligt brag. Farlig var det, men sjovt så det ud. Kom ind i 3.B i pausen. Her kan du få hele historien fra de hårdt sårede personer, der vil fortælle om deres oplevelser med Cola Kurt. De var næsten ved at blive slået ihjel, farligt var det, og sjovt så det ud!!!! Sidste nyt! Kom og hør det! Cola Kurt har tæsket Tim, så han er gul og blå, og der var vistnok blod over det hele. Han har smidt et bord og en sofa efter Maria, der nu har helt flade ben, og truet Hassan med en kniv, så han måtte løbe for sit liv og kaldt Helene for en møgfisse, luder, røvhul og en spasser, og Helene begyndte at græde. 3.B i pausen! Kom og hør om Cola Kurt!!!"

På vej over flisegangen mod kontoret stoppede Helene og Torben op. Torben så spørgende på Kurt: "Kurt kan du selv gå, makker, eller skal vi hjælpe dig over til kontoret?" "Jeg kan godt selv gå!" græd Kurt, og i det samme Helene og Torben slap deres tag i Kurts arme, satte Kurt i løb. Han løb og løb, og var der en ting, som Kurt var god til, så var det at løbe. Han løb hen over legepladsen, forbi cykelskuret, over den store parkeringsplads, ud på fortovet, ned ad Skolegade, forbi bageren og Netto og ned i parken. Kurt stoppede først, da han nåede ned til bænken, der stod helt nede ved søen. "Cola Kurt. I kan rende mig alle sammen. Mit navn er Kurt!" råbte han og gav bænken et ordentligt spark, så det gjorde ondt i foden.

"Hov, hov, unge mand, vil du lige passe på? Her sidder jeg og nyder min madpakke, og så giver du min bæk et spark, så jeg nær havde fået skinkesalaten i næsen. Du er da vist godt gal i skralden i dag? Sæt du dig hellere ned, hr. Cola, og få et stykke mad sammen med mig og Fætter Grov. Kan du lide skinkesalat?"

Kurt stirrede lige ind i ansigtet på en meget mærkelig dame. Han var helt sikker på, at hun ikke var der lige før. "Hvem er du?" fløj det ud af munden på ham, og han blev ved med at stirre forbavset på hende.

Hun smilede tilbage til ham og sagde: "Jeg nåede jo slet ikke at præsentere mig for dig, unge hr. Cola. Jeg er Den funky fe Mona. Jeg er uddannet colaekspert, og det her er Fætter Grov," sagde Mona og pegede ned på en stor sportstaske, der stod på jorden foran hendes fødder.

"Jeg hedder altså Kurt. Det, jeg råbte før, var, at jeg ikke hedder Cola Kurt," sagde Kurt. "Beklager, beklager, unge mand, men jeg er ikke vandt til at høre, hvad folk ikke hedder, men kun hvad de hedder. Så må jeg jo hellere kalde dig Kurt. Sæt du dig nu ned her ved siden af mig, Kurt, og tag dig en mad," sagde Mona og sendte Kurt endnu et smil.

"Nej tak, jeg er ikke sulten. Men der er da et eller andet helt galt med dig," sagde Kurt til den Funky fe Mona. "For det første findes der ikke feer, og hvis der gjorde, så havde de vinger. De plejer at samle på

tænder og dele ønsker ud til børn og ikke være Colaekspert og spise skinkesalat sammen med en sportstaske, der hedder Fætter Grov.”

”Ha, ha, ha,” en rungende latter blandet med skinkesalat røg ud af Monas mund. ”Så Kurt tror ikke på feer, og denne her fe tror ikke på Cola, ha, ha, ha. Men nu hvor du står overfor en fe og endda en af de eneste feer, der er colaekspert, kunne du så ikke have lyst til at høre en historie? Den er helt sand, også selvom den handler om mig?”

Nu var det jo sådan, at Kurt lige var stukket af fra skolen, og når han gjorde det, plejede han bare at sidde alene nede i parken og vente på, at dagen skulle gå, eller at en eller anden voksen skulle finde ham. Så tid til at høre lidt på en dame, der sagde, at hun var en funky fe, det havde han jo egentlig. Spændende lød det også, det måtte Kurt indrømme, så han satte sig ned på bænken.

”Jeg vil fortælle dig historien om Ditte, en pige, jeg mødte for et halvt års tid siden. Faktisk er hun et af de 11.789 børn, som jeg har mødt inden for de sidste 10 år, og jeg har endda mødt endnu flere. Og tænk dig engang, Kurt, jeg kan huske navnene på dem alle. Men det er Ditte, jeg vil fortælle dig om. En sød pige på 9 år, som jeg mødte en dag på nøjagtig det samme sted, som vi to mødte hinanden. Hun startede også med at præsentere sig ved at sige, hvad hun ikke hed. Hun sagde at hun ikke hed Ditte Brus, hvilket jo forvirrede mig en del, da jeg bedst kan finde ud af det, hvis folk starter med at fortælle mig deres rigtige navn. Ditte var løbet væk fra sin skole, og det skal lige nu siges, at det gjorde hun ret tit. Nu er det ikke sådan, at børn bare løber væk fra skolen. Som Cola ekspert ved jeg, at de fleste løber væk fra skolen, hvis der er noget galt, og mest af alt, fordi de har en temperamentscola.”

Den funky fe Mona vendte sig om og så nysgerrigt på Kurt. ”Ved du, hvad en temperamentscola er, Kurt?”

”Hmm,” sagde Kurt, mens han tænkte sig godt om. ”Jeg tror, at en temperamentscola har noget at gøre med, at man bliver rigtig gal og næsten sprøjter over, som hvis der var en der havde rystet en cola? Kan det være det?” sagde Kurt og så over på Den funky fe Mona.

”Du er klog,” sagde Den funky fe Mona. ”Det var rigtig godt sag, og det var lige netop sådan, det var med Ditte. Hun havde en temperamentscola, der sprøjtede over, hver gang hun blev sur. Nu er det jo ikke sådan, at man bare går rundt og bliver sur over ingenting. Der er altid noget eller nogen, der får ens temperamentscola til at eksplodere, og bruse over, og sådan var det også med Ditte, og det er her i historien, at Fætter Grov dukker op. Fætter Grov var en af Dittes klassekammerater, en af dem, jeg som colaekspert kalder for en shaker. Ser du, Kurt. Over hele landet findes der børn, der har en shaker, og over hele landet findes der børn, der har temperamentscolaer. Shakerne, elsker at se sodavander sprøjte og bruse over, så de driller, skubber, råber grimme ting, slår og finder på meget andet for at rysten colaen. De

synes simpelthen, det er så sjovt at se, når låget på en temperamentscola springer af og sprøjter cola ud over det hele. Så de driller. Og bagefter kan de finde på at grine, fordi de synes, at de børn, der har temperamentscolaerne, ser sjove ud, når de bliver gale, og det er lidt spændende, når der sker noget, som er farligt, i skolen. Sådan var det lige netop med Fætter Grov og Ditte. Fætter Grov planlagde hver dag små ting, der skulle gøre Ditte gal, så hun sprøjtede cola ud over det hele. Han gav hende små skub, kaldte hende Ditte Bitte eller Ditte Fitte, fik andre med til at drille hende, hældte mælk på hendes stol, sagde til lærerne, at hun havde gjort ting, hun ikke havde gjort, og meget andet, som jeg ikke vil bruge mere tid på at nævne her. Dittes temperamentscola kunne også godt eksplodere, selv om der ikke var nogen der drillede hende. Når hun for eksempel skulle lave matematik, og hun ikke kunne finde ud af det, ja, så sprøjtede og brusede hendes temperamentscola nogle gange over. Når Dittes temperamentscola bruste over, kunne hun finde på at slå, råde grimme ting eller smide med ting. Det værste af det hele var, at Ditte blev rigtig ked af det, hver eneste gang det skete. Både fordi hun blev drillet, og fordi hun blev så rasende, at hun ikke kunne styre sig, og det var ikke sjovt at have det sådan.

Hver gang hendes temperamentscola var brust over, skulle de voksne tale med hende, eller det vil sige, Ditte syntes, at de skældte hende ud, fordi hun igen var blevet så gal. Shakere kan være meget smarte, og sådan var det også med Fætter Grov. Han var så god til at drille Ditte, uden at de voksne opdagede det, og når Ditte først var eksploderet, havde de voksne kun set det, Ditte havde gjort, men aldrig hvorfor hun gjorde det.

En dag, da Ditte var løbet væk fra skolen, mødte hun heldigvis mig. Ditte fik et colakursus og er i dag colaekspert i sin egen cola.

Og som du kan se, så har vi faktisk også fået styr på Fætter Grov. Han er efterhånden blevet stille dernede i tasken, og i næste uge skal jeg have ham med til genbrugen, hvor vi skal af med shakeren. Den Funky fe Mona så længe på Kurt og spurgte så: "Hvad siger du til den historie, Kurt?"

Kurt så på tasken. "Tror du, at der er plads til Tim og Hassan i den der, funky fe Mona?" "Det er jeg ikke helt sikker på, der er. Én shaker i denne taske er mere end rigeligt. Men jeg har et andet forslag."

Den funky fe Mona tog et stort stykke papir op af sin jakkelomme og foldede det ud på bænken mellem dem. "Cola Kurt, kunne du tænke dig, at dine klassekammerater kun kaldte dig Kurt i fremtiden, og kunne du mon tænke dig at blive colaekspert?"

"Tror du virkelig, jeg kan det?" spurgte Kurt. "Selvfølgelig kan du da det," sagde den funky fe Mona. "Men det kommer nok til at tage lidt tid, for du skal virkelig være parat til at øve dig. Er du det Kurt?" "Ja, det er jeg," sagde Kurt med høj og tydelig stemme. "Men hvordan gør man? Er det ikke svært at blive colaekspert?"

"Se her," sagde Den funky fe Mona og pegede på tegningen imellem dem. "Det her viser, hvordan du skal gøre. Den lille mand på tegningen der, det er dig, og som du kan se, kan du rigtig mange ting, uden at din temperamentscola sprøjter over. Det er, som jeg fortalte i historien sådan, at din temperamentscola ikke sprøjter over uden grund. På tegningen kan du se et lille hak i linjen, og der er nu bobler i colaen. Det er, fordi der er sket noget, som har rystet din cola. Den lille sorte boks indeholder din hemmelighed, der fortæller, hvad der kan gøre dig rigtig sur. Ved du, hvad der er i din boks, Kurt?"

"Der kommer helt klart bobler i min cola, hvis nogen dømmer uretfærdigt i spil, og så er der selvfølgelig Tim og Hassan, der driller, skubber og slår, og det tænder mig virkelig af," sagde Kurt.

"Så i din boks er uretfærdige dommere i spil, og det er jo, hvad man kan blive udsat for, når man godt kan lide at spille, som du kan Kurt. Ved siden af den sorte kasse ser du en, der står med en shaker. Det er sådan én, som Tim eller Hassan, der godt kan lide at se sodavander sprøjte og bruse for vildt over, så derfor driller de børn som dig, der har temperamentscolaer. Nu skal du få de magiske trylleord, der får dem til at stoppe. Du skal bare sige til dig selv: PYT MED DET."

"pyt med det, skulle det virkelig hjælpe?" sagde Kurt og så spørgende på Den funky fe Mona.

"Du skal bare se Kurt, når du ikke bliver gal, når de driller dig, så kan sådan nogle shakere som Tim og Hassan godt blive helt røde i hovederne af bare raseri. De kan næsten se sjove ud, for de kan bare ikke forstå, at alle deres grimme ord ikke virker. Det er meget normalt, at shakere bliver helt desperate, og så begynder de at sige endnu værre ting. Gå din vej, Kurt, og sig pyt med det til dig selv, det virker," sagde Den funky fe Mona og smilede til Kurt. "Her er det også, at vi får brug for dine forældre og dine lærere, for shakere skal de voksne tage sig af og træne i ikke at ryste temperamentscolaer, men det er en helt anden sag.

"Det der med de voksne," sagde Kurt. "Jeg er ikke helt sikker på, at jeg kan få dem til at hjælpe mig. Jeg kan jo ikke bare gå tilbage og sige, at jeg har mødt Den funky fe Mona, og nu skal de tage sig af shakerne, så tror jeg altså, at de tror jeg er blevet rablende skør. Og min far bliver stiktosset, hvis han finder ud af, hvad Tim og Hassan gør. Det vil bare være så pinligt, for han vil hidse sig op og blive knaldrød i hovedet som en tomat. Man skulle næsten tro, at han og havde en temperamentscola," sagde Kurt.

"Se, det tror jeg du har ret i, Kurt," sagde Mona. "Det er meget normalt, at vi arver vores temperamentscolaer fra en af vores forældre, og du har arvet din efter din far. For at få dine forældre og dine lærer til at hjælpe dig har jeg noget funky tryllepulver, som jeg, uden at de opdager det, kommer i deres, kaffe, eller hvad de nu kan lide at drikke. Dét er det virkelig en god idé at være en fe, for jeg flyver i en susende fart hen over deres hoved og drysser lidt funky tryllepulver i deres kaffe, og vupti, så får de en god

idé. De tænker: Vi skal da hjælpe Kurt med at styre sin temperamentscola, og vi skal da hjælpe dem, der er en shaker, med at gemme shakeren væk, så de ikke ryster Kurts cola! Og så vil de helt automatisk holde møde med dig og med hinanden, og de vil vise dig den her tegning, som du bare skal sige, at du aldrig har set før. Det plejer at være rigtig sjovt at se, når de tror, at det er deres helt egen idé. Se nu godt på tegningen, Kurt. Du kan se, at der er en stor bakke med nogle pile opad, og helt øverst ser du din temperamentscola sprøjte ud over det hele. Du ser også, at der er tegnet nogle streger under bakken, dem har jeg tegnet for at fortælle de voksne, at det er en rigtig dårlig idé at begynde at tale med dig og spørge dig om alle mulige ting, når din temperamentscola lige er sprøjtet over. Der skal de lade dig være, for du siger kun grimme ting, fordi du er så vred og sur. Når du i fremtiden oplever, at din temperamentscola bruser over, så er det vigtigt, at du giver de voksne lov til at tale med dig bagefter. Det er her, I sammen skal finde ud af, hvad der er sket, og hvordan I kan gøre noget andet, så det ikke sker igen. I fremtiden skal du nu gå ind i dit sikkerhedsrum, så din temperamentscola ikke sprøjter ud over det hele. Det er her du skal øve dig, så du bliver colaekspert på din egen cola. På tegningen kan du se et lille rum ved siden af bakken. Du vælger selv, hvor det rum skal være, Kurt, men du skal finde et på skolen og et hjemme, for her i parken er for langt væk, og du risikerer, at de voksne bliver bekymrede for dig, og så forstyrrer de dit arbejde med at sikre din temperamentscola. Har du et forslag til, hvor det kunne være?” spurget Mona.

”Nogle gange, når jeg er ked af det, går jeg om bag ved cykelskuret. Der kan jeg være i fred, når jeg er på skolen, og derhjemme kan jeg godt lide at være på mit værelse. Tror du, at det kan bruges, Funky fe Mona?” spurgte Kurt.

”Det tror jeg helt bestemt, det kan, Kurt. Det er nogle gode steder. Så gør du bare det, at du venter, til at du ikke er så gal mere, og det kan tage fra fem minutter til en time. Et tegn på, at din cola er sikret igen, er, at du kan trække vejret normalt, at hjertet ikke banker hurtigt, og at du kan tænke på det, der er sket, uden at blive så rasende, at du får lyst til at gøre noget ondt ved andre – så enkelt er det rent faktisk, Kurt,” sagde Den funky fe Mona. ”Det tror jeg godt, jeg kan klare, jeg vil i hvert fald gøre mit bedste,” sagde Kurt.

”Det er også bare det, du skal, Kurt. Gør dit bedste og tænk på, at du øver dig, og det betyder, at du godt kan komme til at lave fejl. Da du skulle lære at læse, startede du jo heller ikke med at læse en svær og tyk bog. Du startede med små ord, og du kunne komme til at læse forkert. Tænk på, at nu skal du til at øve dig på noget nyt og noget svært, så selv om det skulle ske, at din temperamentscola sprøjter over, så er det ikke sådan, at du ikke kan lære at sikre den, så den ikke bruser over. Når vi øver os, så skal vi give os selv lov til at fejle, forstår du godt det, Kurt?”

”Det forstår jeg godt,” sagde Kurt, ”men hvor lang tid tror du, der går, før jeg er blevet colaekspert?”

”Det kan være svært at sige helt præcist, hvor lang tid der går. Jeg har haft børn, der har lært det samme

dag, som de har talt med mig, og så har jeg haft børn, der har lært det efter seks måneders træning. Nogle har lært det og så glemt det, fordi de har mødt nye shakere, eller fordi de oplever, at der kommer nye ting i deres sort boks, og så må de bare tage deres colakursus frem igen, så de kan sikre deres temperamentscola. Jeg tror, at du hen ad vejen vil se, hvordan det er for dig, Kurt.” Mona kiggede på Kurt, smilede og rejste sig op.

”Farvel, min unge mand, og held og lykke til.” og inden Kurt kunne nå at svare, lød der en susen, og i næste øjeblik var Den funky fe Mona forsvundet ud i den blå luft. Kurt gloede efter lyden, men kunne ikke rigtig få øje på nogen. Han fór sammen, da en hånd i næste nu landede på hans skulder, og han gav et lille skrig fra sig. ”Undskyld, det var ikke min mening at forskrække dig.” Kurt så lige op i sin fars ansigt, og der var noget helt usædvanligt ved far. Han smilede til Kurt, og det var eller ikke det, han plejede at gøre, når Kurt var stukket af fra skolen.

”Sæt dig ned her ved siden af mig, Kurt. Der er noget, vi skal snakke om,” sagde far og satte sig ned dér, hvor Den funky fe Mona for få minutter siden havde siddet. Idet han satte sig, ramte hans fod en stor sportstaske, og Kurt gispede højt. ”Hov, er det din taske, Kurt? Hvad har du dog i den, nu er det vel ikke narrestreger, du har for?” sagde far og løftede tasken op på sine ben med et skævt smil om munden.

Kurt holdt vejret, da far begyndte at lyne tasken op, og han forventede i samme nu at se en sulten og afkræftet Fætter Grov springe op af tasken med en kæmpe shaker i hånden. Men i stedet trak far et stort grønt skilt op, og Kurt læste ordene på: PYT MED DET, stod der med store røde bogstaver. ”Ha, ha, ha, ha,” grinede Kurt. Det var godt nok en mærkelig dag. Kurt satte sig ned og så på sin far, der afslappet lænede sig tilbage. Han holdt et papkrus med kaffe i sin højre hånd, og det lagde Kurt først mærke til nu. Far tog en slurk af kaffen med en slubrende lyd og lukkede øjnene. Så så han længe på Kurt og sagde: ”Du, Kurt, jeg har altså fået en lidt mærkelig idé, som jeg bliver nødt til at fortælle dig om. Det drejer sig om et colakursus, og det handler om at lære at styre sin temperamentscola. Jeg tror, at du og jeg vil have godt af at se nærmere på den idé...”

”Det tror jeg også, far,” sagde Kurt og mærkede sin fars hånd om sin.